

Ve Sen Müzeyyen

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 02 Ağustos 2025

Öksüz bir çift kundura belki de ehli keyif patavatsız ayaklarım geri geri giderken yüzümden düşen parçacıklar. Satırlara taarruz eden o melankoli esir alındığım sevdalı bir günce ve şimdi mavi'nin tanımı ile derinlemesine bir teselli, miadı dolmuş olsa da haykırmam an meselesi.

Girift bir hezeyan belki de her dökülen kurşunun ağırlığı elbette büyücü kadının omuzlarında oysaki şifa addedilen ve dokunulmazlığı olan bir kaygı benimki ve tümünden gelen coşkuma bir çelme daha takılıyor. Uyku ile uyanıklık arasında gidip geliyorum şahidim de yok ki serzenişimi anlamlandırısın.

Şifahen tanıdığım bilumum duygu belki bir m/eziyet kimine göre ve cefanın esareti ile düş gücüme gaz veriyorum.

Beynamaz bir serçe gagalıyor serçe parmağımı demek ki serçe ile akrabayım sonra da ebegümece kelimeler ziyafet çekiyor içimdeki mimplenen her ah ve her soytarı hüzün parçacığı sanki parça tesirli bomba ve işte çekiyorum pimimi oldu olacak üç beş kişi daha götürseydim cehenneme.

Sözlük kadar kalın benim CV'm bir o kadar d/okunaklı belki de kâğıt kalem bulup şöyle şaşalı bir intihar mektubu yazmak için umarım ki geç kalmamışımdır.

Telaffuz etmeye ne hacet ve işte heceliyorum kuşdilinde bir yalnızlık konduruyorum göğsüme bir de kocaman bir elmas broş kala kala bizim antikacı dükkânından elbette atalarımın yadigâr. Elbette son çalıştığım yerin yasını tutuyorum kül olup da uçuşan emeğim ve zar zor edindiğim bir mülk yoksa kabuğum mu demeliydim?

Sudan sebeplerle ertelediğim hayallerim ne de olsa teyzekızı Müzeyyen idi beşik kertmem.

Ha bu gün ha yarın, deyip de kızı oyaladın mı... Elbet ah'ını aldım sonra da hiçbir işim rast gitmemeye başladı.

Gönülsüzdüm de evlenmeye üstelik Müzeyyen'i kardeşim gibi severim eh ne de olsa beraber büyüdük hem az mı çektim o cadının saçlarını ta ki kafasındaki son saç teli...

“Çıkar yeniden saçların. Merak etme.”dedim demez olaydım.

Bu kadar üzüntüyü kaldıramamış garibim. Diyenlerin yalancısıyım hem dünü yeniden nasıl inşa ederim ki yeniden?

Ayırına varmalı insan: hem kendi iç dünyasını keşfetmeli hem de karşısındakini iyice ölçüp tartmalı. Ve işte burada kocaman bir parantez açıyorum ne de olsa öz alt kümesiğim tüm insanlığın bir de babadan miras genlerimin.

Detaya girmem gerekirse... girdim de sonra da aldım boyumun ölçüsünü.

Ne olmuş yani sıkıntısı varsa insanın hem dert mi millete derdim?

Sırtlan gibi adeta kimi insan nihayetinde kesildi hesabım.

Tasniflediğim hiçbir şey yok üstelik zaten günü kurtarmak yetiyor insana bir de dünü kurcaladın mı...

Her mavide bir yitik ritim saklı doğuşun da müjdecisi iken yazmaya durduğun şiir...

İşte o paranteze koyacağım soytarı bir yalnızlığın ta kendisi yazmaya kalkışıp da parmaklarımı yoksa ayaklarım mı demeliydim elbette sonunda hissetmediğim oysaki bunu bir ithaf cümlesi ile kendime ikram etmeliydim sabah ezanında bir solukta içime çektiğim ezan sesiyle de bütünleşirken.

Hala bekliyorum.

Hala yanıt alamıyorum da.

Bir susku cumhuriyeti içimdeki devrinim ve muadilim sadece sessizlik yoksa kök hücremden yeni bir ben mi inşa etmeliyim?

Ve işte körüklenen göğsüm adeta ortasından yırtılmasını bekliyorum körüklü otobüsün ve hangi yarım'da kalacağımı da asla tahayyül etmiyorum belki de o otobüsün şoförü olmalıyım ya da bir cenaze arabasında nereye oturacağımı bilmezken tabutun içindeki o leş üstelik sayısız insanın ölmesine izin verdiğim iyi de onca insan bir kez bile izin vermedi mutlu olmama.

Devasa bir tanrı mı arzuluyorum yoksa?

Hani işinde gücünde fazla da ilgilenmezken yarattıklarıyla tıpkı yarattığım hezeyanlar beni mecbur kılmışken atlamaya.

Defolu bir ürünüm işte tamamen imalat hatası.

Densiz de mizacım işte hem ben mi tanımadım öz çocuğumu üstelik reşit olmamış bir kimlikle kapısını çaldığım...

Ölçümü olmayan bir bardak acı neresinden dokunsam dökülüyorum. Önce saçlarım döküldü sonra tırnaklarım sonra da etlerim.

Etobur da değilken ve kendimi yedim ömür boyu.

En azından ölü eti yemedim tam bilinçlenecekken...

Devasa hikmetini bekledim kaderin gele gele boş vermişliğimle doluya tutulduğum.

Bir temenni dillendirmem istenirse peki...

Bir rivayet ise içimdeki kilitli kasa.

İkram edeceğim bir şey de kalmadı artık sadece bir başvuru ve ret cevabı aldığım hem üstünkörü bir üslupla topa tutulduğum.

Hem anlamaya çalıştım kıyıma uğramakla kıyıma durmak arasındaki farkın neden bende defnedildiğini.

Biraz sıradan olabilirdim hani böylece ötenazi yapmayacaktım ömürlük duygularıma.

Şimdi yola düşebilirim.

Yoldan çıktım madem bir kez.

Yola gelmek içinse çok geç.

Mağduriyetime gözüm gibi bakıyorum ve biliyorum ki tarih de tanıklık edecek içimdeki ölü beyitlere.

Bir tebessüm için bu kadar geç olabilir mi peki ya da uyduruk bir hayat sırtımdan geçindikleri yetmezmiş gibi sırtımdan bıçakladıkları...

Göğe inşa edilmiş bir şehir gibi yalnızlığımın da efendisi olduğum belki de beyhude olduğunu bile bile mezarımdan fırar etmek istediğim.

Gönül koymadığımı da iddia edecek değilim hani yoksa tutulduğum bu hezeyan mı çalacak hayatımın kalanını?

Ve şimdi yeniden dalıyorum akvaryuma üstelik oksijen tüpüm olmadan başaracağım bu yolculuğu ve bir su küresinde saklandığımı bilmeyecek kimse.

Yılbaşı süslerine de atıfta bulunduğum.

Ne zaman doğduğum değil önemli olan ne zamana kadar bu su küresinde tutuklu kalacağım tek önem arz eden.

Hem annemi de babamı da bu son katliamda kaybettim ben ve bir çocuğun eline düştüm son olarak sonra da adını Müzeyyen koyduğu bir diğer su kaplumbağasını attı fanusa.

Önce inandım da ruh ikizim olduğuna sonra yaptığı işkencelerle Müzeyyen'i de gönderdi cennete belki de cehennemimdi: tevazu gösteremeyeceğim ta ki fanus kırılıp da fırar edene kadar.

Bir yarınım olmayacaktı madem tüm gücümle kaçtım ve pencereden düşüp kendimi zemindeki oyuncakçıda buldum ve evet, ben bir firariyim.

Bir Caretta olmam madem yasaktı şehrin betonarme hüznünde ben de bir oyuncak olma gafletinde buldum sonra da paketlenip şehrin öbür ucuna gönderildim ve şimdi kuvözdeki bebeklerin bulunduğu kocaman bir hastane odasında çocuklara şaklabanlık yapıyorum.

Mademki evren beni reddetti.

Ben ise kabullendim nankör insan ırkını üstelik ırkım tehlike altındayken sonsuza kadar yaşayacağım.

Kim bilir bir gün ben de çıkıp kuvözümünden mutlu ve özgür olacağım.

Vazgeçtim de pimimi çekmekten.

Ve sizler de vazgeçin lütfen geç olmadan ve artık katletmeyin de doğayı eğer ki içinizde biraz insanlık ve merhamet kaldıysa.